

[Gert Petersen.]

ler om de mennesker, som nedlagde arbejdet i går i protest mod det, som man vil beslutte her, og hvoraf en del, en 20-25.000, mødte op her på slotspladsen foran, og sammenligner dette med en udråbelse af dronningen, hvor mange kommer af nysgerrighed for at se, hvad det er, der foregår osv. Det er svært at granske motiver. Men jeg kan i hvert fald granske én ting og klarlægge én ting, og det er, at de mennesker, som kom her i går, har givet afkald på en dagløn for at komme her. De har udvist en hel kontant personlig offervilje for at vise, at det her betyder noget for dem, at det er en alvorlig protest, en alvorlig handling, når de nedlægger arbejdet i protest imod det, som man foretager sig, og de møder op herinde. Det var den ene ting, jeg ville sige til hr. Brusvang.

Den anden ting er, at hr. Brusvang kom med en ganske interessant udtalelse. Han mente, at jeg havde sådan overvurderet hr. Erhard Jakobsen — det troede jeg ikke man kunne, men o.k. det har jeg altså — men det var ikke det, der var det interessante. Det interessante var, at hr. Brusvang tilføjede, at jeg i modsætning til visse andre ordførere havde erkendt, at socialdemokratiet var kommet i et bindingsforhold til de tre forligspartier. Disse forligspartier havde fået en indflydelse på socialdemokratiets politik. Jeg takker for den oplysning. Jeg vidste det godt, men det var meget rart at få det bekræftet. Og hr. Brusvang var glad for det, så meget desto mere som det var et farligt perspektiv for socialistisk folkeparti. Jeg ser, at hr. Erhard Jakobsen nikker.

Det, der er sket, er jo, at socialdemokratiet, som hr. Erhard Jakobsen forlod i efteråret 1973, fordi han fandt, at socialdemokratiet ikke ville føre den politik, han ønskede, nu har accepteret den politik. Hr. Erhard Jacobsen nikker. Han bekræfter. Hr. Erhard Jakobsen har vundet i den strid, som han indledte i socialdemokratiet for en 3-4 år siden.

Nu vel, forhåbentlig bliver der da lejlighed til at tilføje hr. Erhard Jakobsen et nederlag. Jeg tror ikke, at det sidste ord er sagt i denne sag, men det er da givet, at vi her er ved en ganske alvorlig korsvej. Jeg hørte også, at statsministeren benyttede udtrykket, at der var noget historisk ved det her. Det er der ganske afgjort, men historien skrives jo hele

tiden. Den skrives fortløbende, og den kan også skrives om igen, ikke i dette hellige øjeblik, men i løbet af måske endda relativt kort tid.

Så vil jeg sige til hr. Kjeld Olesen, som også beskæftigede sig med historieskrivning, at jeg synes, at demagogien nåede ganske betydelige højder. Hr. Kjeld Olesen blev spurgt, om Aksel Larsen, som hr. Kjeld Olesen påberåbte sig, havde godkendt et tvangsindgreb. Nu kan man naturligvis diskutere, om man kan lide den dyrtidssuspension, som fandt sted i 1967 eller ville have fundet sted i 1967, eller om man ikke kan lide den, men man kan ikke bortdiskutere, at der her var tale om en aftale med fagbevægelsen, som var godkendt af LOs repræsentantskab, som nøje var afvejet, og at der i det, som der her er tale om, er tale om noget, som fagbevægelsen protesterer imod, som fagbevægelsen afviser. Og lad nu være med at fortælle mig, at fagbevægelsen anerkender indkomspolitik. Det ved jeg godt. Men fagbevægelsen afviser dette konkrete forlig. Her er tale om et tvangspåbud, en tvangsforanstaltning over for fagbevægelsen på ganske samme måde, som der har været det, når man har ophøjet et mæglingforslag til lov, hvilket man heller ikke kan give mig noget som helst eksempel på at Aksel Larsen har været med til. Han har tværtimod sagt nej til det gang på gang uanset konsekvenserne. Så derfor er det naturligvis nøjagtig den linie, vi hele tiden har haft, som vi fastholder. Jeg forstår godt, at hr. Kjeld Olesen kan have visse taktiske interesser i at sprede noget forvirring omkring det. Men der er trukket en streg for, hvilke kompromiser vi kan gå med til. Jeg lagde mærke til, at hr. Kjeld Olesen sagde, at Aksel Larsen turde tage et medansvar. Det tør vi sandelig også. Det har vi gjort adskillige gange. Men det er jo, ligesom ordet medansvar er et magisk ord i dette hus. Medansvar for hvad? Det er det afgørende. Dette ville vi ikke under nogen omstændigheder tage medansvar for. Vi mener, der er tale om en klassepolitik til fordel for de bedrestillede i dette land, til ulempe for de store, brede arbejdermasser, for jævne mennesker. Det vil komme til at gå ud over dem, hvad man foretager sig her, og man vil ikke løse problemerne. Af den grund, og nu skal hr. Kjeld Olesen få sin uddybning, ærgrede jeg mig over — og det tror jeg, at titu-